

«LA SOCIETAT SECRETA DELS POETES»

Amb aquests mots L. G. Gros intenta fixar la situació feta a la poesia i als poetes pel món actual. No ho ha escrit en cap revista política, ni en uns quaderns socials, ans en una publicació per a tots solvent: «Cahiers du Sud» (agost 1935). Els seus mots són, exactament, aquests: «les cinc-centes persones aproximades que, a França, s'interessen per la poesia contemporània no en fan res d'una nota de revista. Pertanyen ja, poc o molt, a la Societat Secreta dels Poetes i llur adopció és tota feta».

«La Societat Secreta dels Poetes»! Vegeu què vol dir, segons un altre poeta, Edmond Humeau: indiferència de les grans revistes envers la poesia i la crítica de la poesia; procés d'un aristocratism que alguns poetes, per excés o per defecte, acceleren; isolament voluntari i àdhuc: «... pretext invocat, amb el menyspreu de tota comunió. Els poetes, ¿no són per ventura víctimes d'un sentiment de classes que els isola amb els gossos de luxe?»

És a dir: la indiferència de la crítica per la poesia correspon a la indiferència del públic per la poesia contemporània. Els poetes, colpits en llur orgull, es refugien de nou en les històriques i senyorials torres de vori, on converteixen el desdeny dels altres en distinció aristocràtica tot establint entre ells i l'ampla plebs, la dels financers, botiguers i proletaris, una barrera de classes. Això és: els Poetes i els altres.

Tanmateix reconeix Humeau que els poetes francesos d'avui tenen un auditori ben escàs. El públic no sap res de la poesia actual, i el poeta, davant tanta d'ignorància, cedeix «... davant el luxe nefast de les petites sectes subvencionades com Mesures o Minotaure tot acontentant-se amb bells papers, edicions de preu inassolible i un odiós aristocratism que els separa de tota comunitat real».

De qui és, però, la culpa? Hi ha, fet i fet, culpa? El poeta ha tendit sempre a conjurar-se amb els qui li són més addictes per a constituir-se en secta. I al moment precís que tothom parla de «comunió», alguns poetes, potser els més sensibles al batre d'ales de les masses, es dessolidaritzen del major nombre d'humans. D'una part.

De l'altra; ni els editors, ni els crítics, ni el públic, no s'acosten als poetes. ¿Per raó d'aquell aristocratism o a causa de llur propi plebeisme? És allò que els partidaris dels poetes del poble —o per al poble— no indaguen. Puix que bé podria ésser que, el menyspreu fos, en els uns i en els altres, instintivament mutu. (Ens referim, és clar, al grup de poetes a què al·ludeixen Gros i Humeau. Entre els receptors de les veus celestes —o demoníiques—, entre els poetes efectivament inspirats, tots dos temperaments, el populista i el sectari, tenen

representants immortals a totes les literatures. Volem dir que l'allunyament del poble —o llur acostament— no és provocat, sinó instintiu. Qui gaudeix d'ésser ovacionat per la multitud —o de viure en l'espasme del nombre—, qui agonitza només de pensar en la possibilitat d'aconseguir involuntàriament un seguici d'admiradors. És clar: compte amb els falsos sectaris!)

Compte amb la demagògia poètica! La Societat Secreta dels Poetes assenyala, amb la seva existència, el perill.

[*La Publicitat*, 20-IX-1935]